ਜੋ ਕੋਈ ਹਰ ਨਮਾਜ ਦੇ ਬਾਦ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਸੁਬਹਾਨੱਲਾਹ, ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਅਲਹਮਦੁੱਲਿੱਲਾਹ, ਤੇ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਅੱਲਾਹੁ ਅਕਬਰ ਕਹੇ, ਜੋੜ ਕੇ ਉਹ ਨੌਂਵੇਂ ਤੀਹ ਹਨ, ਫਿਰ ਕਹੇ: 'ਪੂਰੀ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ: ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇੱਲਾੱਲਾਹੁ ਵਾਹਦਹੂ ਲਾ ਸ਼ਰੀਕ ਲਹੂ, ਲਹੁਲ ਮੁਲਕੁ ਵਲਹੁਲ ਹਮਦੁ ਵਹੁ ਅਲਾ ਕੁੱਲਿ ਸ਼ੈਇਨ ਕਦੀਰ' ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਮਾਫ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਮੰਦਰ ਦੀ ਜਾਹਲ ਵਾਂਗ ਹੋਣ।

ਅਬੂ ਹੁਰੈਰਾ ਰਜ਼ੀਅੱਲਾਹੁ ਅਨਹੁ ਤੋਂ ਰਿਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲੁੱਲਾਹ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ: "ਜੋ ਕੋਈ ਹਰ ਨਮਾਜ ਦੇ ਬਾਦ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਸੁਬਹਾਨੱਲਾਹ, ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਅਲਹਮਦੁੱਲਿੱਲਾਹ, ਤੇ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਅੱਲਾਹੁ ਅਕਬਰ ਕਹੇ, ਜੋੜ ਕੇ ਉਹ ਨੌਂਵੇਂ ਤੀਹ ਹਨ, ਫਿਰ ਕਹੇ:
'ਪੂਰੀ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ: ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇੱਲਾੱਲਾਹੁ ਵਾਹਦਹੂ ਲਾ ਸ਼ਰੀਕ ਲਹੂ, ਲਹੁਲ ਮੁਲਕੁ ਵਲਹੁਲ
ਹਮਦੁ ਵਹੁ ਅਲਾ ਕੁੱਲਿ ਸ਼ੈਇਨ ਕਦੀਰ' ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਮਾਫ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਮੰਦਰ
ਦੀ ਜਾਹਲ ਵਾਂਗ ਹੋਣ।"
[صحيح] [رواه مسلم]

ਨਬੀ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਫਰਜ਼ ਨਮਾਜ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੇ: ਫਰਜ਼ ਨਮਾਜ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ: "ਸੁਭਾਨ ਅੱਲਾਹ" ਜੋ ਕਿ ਅੱਲਾਹ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਖਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ: "ਅਲਹਮਦੁਲਿੱਲਾਹ" ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਸਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਨੀ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਕਮਾਲੀ ਸਿਫਤਾਂ ਨਾਲ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੜਾਈ ਦੇਣਾ। ਅਤੇ ਤੀਹ ਤੀਹ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ: "ਅੱਲਾਹੁ ਅਕਬਰ" ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅੱਲਾਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੇ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸਲ ਇਬਾਦਤ ਯੋਗ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਲਾਹ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ। ਉਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖ਼ੁਦਾਈਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਉਸੀ ਲਈ ਸਾਰੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਹ ਸਭ ਕਹੇ, ਉਸਦੇ ਗੁਨਾਹ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਮੰਦਰ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਝਾਗ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ।

http://www.sunnah.global/hadeeth/pa/show/10948